

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych
z siedzibą w W. przeciwko E. i M. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 stycznia 2010 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 19 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powoda – Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c., wobec nieuiszczenia w terminie 7 dni należnej opłaty od apelacji w kwocie 2596 zł, do uiszczenia której pełnomocnik powoda został wezwany zarządzeniem z dnia 2 kwietnia 2009 r., doręczonym w dniu 14 kwietnia 2009 r.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że powód dochodzi od pozwanych wskazanej w pozwie kwoty na podstawie art. 298 k.h., a więc dochodzi roszczenia odszkodowawczego, przesłanką uwzględnienia którego jest wystąpienie szkody po stronie wierzyciela spółki z o.o.

W ocenie Sądu odwoławczego, okoliczność, że powód nie dochodzi zwrotu wypłaconych świadczeń skutkuje brakiem podstaw do zastosowania art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń, pracowniczych w razie

niewypłacalności pracodawcy, a powód nie korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych przysługującego pracownikowi dochodzącemu należności za pracę. W tej sytuacji nieopłacona przez powoda apelacja podlegała odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. przez Sąd pierwszej instancji, a zatem sąd drugiej instancji odrzucił ją na podstawie art. 373 k.p.c.

Powód zaskarżył w całości to postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i nadanie biegu apelacji. W uzasadnieniu zażalenia skarżący wywodzi, że zwolnienie od kosztów sądowych przy dochodzeniu roszczeń nie przekraczających kwoty 50 000 zł na jednego pracownika ma zastosowanie także przy dochodzeniu przez powoda roszczeń na podstawie art. 298 k.h. czy art. 299 k.s.h., bo są to te same roszczenia, tylko dochodzone obecnie od członków zarządu niewypłacalnego pracodawcy będącego spółką z o.o. W ocenie żalącego należności te nie straciły przymiotu należności za pracę wypłaconych pracownikom z powodu niewypłacalności pracodawcy, a kwoty te korzystały z ustawowego zwolnienia od kosztów w przypadku ich dochodzenia. Żalący dobitnie podkreślił, że dochodzi naprawienia szkody będącej sumą świadczeń wypłaconych pracownikom niewypłacalnego pracodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przepis art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 158, poz. 1121 ze zm.) przewiduje tożsamość ochrony prawnej roszczeń Funduszu przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń z ochroną prawną przewidzianą w odrębnych przepisach dla należności za pracę. Takimi odrębnymi przepisami będącymi źródłem ochrony prawnej dla należności za pracę są niewątpliwie także i przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), zwanej dalej „u.k.s.c.”, które przy dochodzeniu należności za pracę liberalizują generalne zasady uiszczania kosztów sądowych. Przepis art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. zwalnia z obowiązku uiszczania kosztów sądowych m.in. stronę wnoszącą odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, jednakże z zastrzeżeniem art. 35 i 36 tej ustawy. Oba ostatnio wymienione artykuły mają więc pierwszeństwo zastosowania przed art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. m.in. w sprawach dochodzenia należności za pracę. W przepisie art. 35 ust. 1 u.k.s.c. ustawodawca różnicował stopień liberalizacji obowiązku uiszczania kosztów sądowych w sprawach z zakresu prawa pracy, a zatem także w sprawach wszczętych

wystąpieniem z roszczeniem o zapłatę należności za pracę, przyjmując jako kryterium takiego zróżnicowania wartość przedmiotu sporu. W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50 000 zł pobiera się opłatą podstawową, m.in. od apelacji, w kwocie 30 zł, natomiast w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 zł pobiera się opłatę stosunkową od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych. Z przewidzianej w art. 35 ust. 1 u.k.s.c. ochrony prawnej przy dochodzeniu m.in. należności za pracę korzystają więc w tym samym zakresie roszczenia powodowego Funduszu dochodzącego zwrotu wypłaconych świadczeń, a to z mocy art. 23 ust. 2 powołanej wcześniej ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Tożsamość ochrony prawnej roszczeń Funduszu o zwrot wypłaconych świadczeń z ochroną prawną przewidzianą przez ustawodawcę dla należności za pracę dowodzi zarazem tego, że ochrona roszczeń Funduszu nie może być jednak dalej idąca. Skoro więc w sprawie z zakresu prawa pracy jaką jest m.in. sprawa wszczęta roszczeniem o należności za pracę, w której wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 zł pobiera się opłatę stosunkową m.in. od apelacji, to i w niniejszej sprawie zasadnie zażądano od powoda uiszczenia opłaty stosunkowej od apelacji, ponieważ bezspornie wartość przedmiotu sporu (a także i wartość przedmiotu zaskarżenia) w niniejszej sprawie przewyższa kwotę 50 000 zł. Wniesienie przez powoda nieopłaconej apelacji uzasadniało więc jej odrzucenie na mocy art. 373 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.